

L
2pr.

eglutè

KOVAS
1985

EGLUTĖ

1985 KOVAS

TURINYS

- 3 PASVIESKI!, Vytė Nemunėlis
- 4 KAIP GALI PASIRUOSTI VELYKOMS?, R. Udrienė
- 8 KEPĖJO VELYKOS
- 16 VELYKŲ KIŠKIS, A. Radžius
- 17 KIŠKIO JUOKELIAI
- 18 CEPELINAS KRAUSTOSI, Teta Audronė
- 22 KEISTA KELIONĖ III, L. Stačiokaitė
- 26 GALVOSŪKIAI
- 30 VAIKŲ KŪRYBA

PIEŠINIAI

- Viršelis — P. Osmolskio
Skyrių vinjetės — Z. Sodeikienės
Kitos iliustracijos:
J. Paukštienė — 3
P. Augius — 5, 6
P. Osmolskis — 17, 32
A. Sruoginienė — 9, 10, 12, 14, 15, 16, 31 .
A. Skrupskelienė — 18, 19, 21

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent,
Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nek. Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, CT 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$10.00, vieno numerio kaina — \$1.00.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260. Yearly subscription—\$10.00; single copy—\$1.00. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

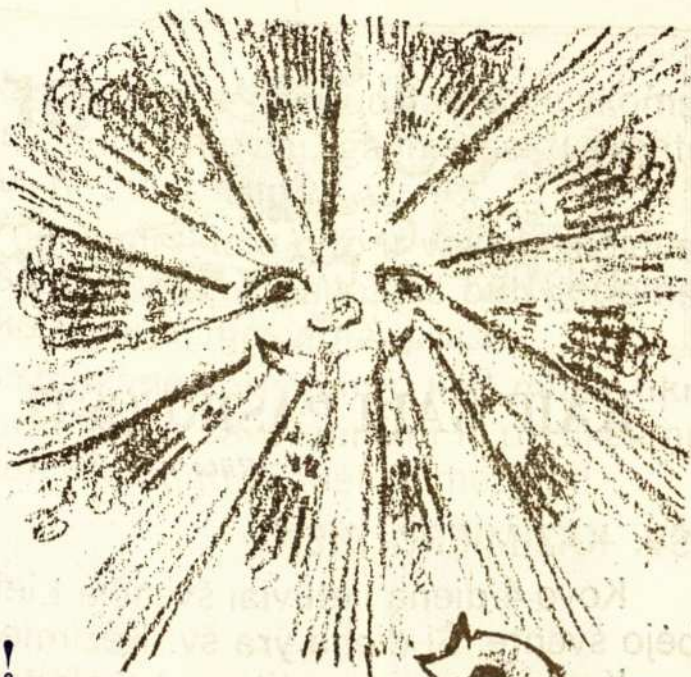
EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

PAŠVIESK!

Vytė Nemunėlis

**Pašviesk, pavasario saulele,
Labai pasiilgom mes tavęs!
Gal į senų tėvų namelį
Tie spindulėliai mus nuves.**

**Gal tu matei, kaip mūsų šalį
Sukaustė žmonės ir žiema:
Tėvų namų langai užšalę
Ir apsiverkusi mama.**

**Gal tu matei, kaip širdys gyvos
Velykų viltimi šviesia
Ir kaip žibutės ir alyvos
Tau šviečiant žydi širdyse.**

KAIP GALI PASIRUOŠTI VELYKOMS?

Rūta Udrienė

SV. KAZIMIERO DIENA

Kovo 4 dieną lietuviai švenčia Lietuvos ir jaunimo globėjo šventę. Ši diena yra šv. Kazimiero mirties diena.

Kazimieras buvo tikras karalaitis. Jis nuo pat mažų dienų labai mylėjo Dievą, savo gyvenime norėjo sekti Jėzų ir ypač daug meldėsi į Jėzaus Motiną Mariją.

Kazimieras labiau norėjo dangiškos karūnos negu žemiškos. Jis panaudojo kiekvieną progą daryti gera. Jis padėjo vargšams. Jis niekuomet neužmiršdavo, kad reikia ruoštis amžinam gyvenimui. Neilgai reikėjo jam laukti, nes mirė dar jaunas būdamas. Dievas jį priėmė į dangų, o žmonės jį laikė šventuoju.

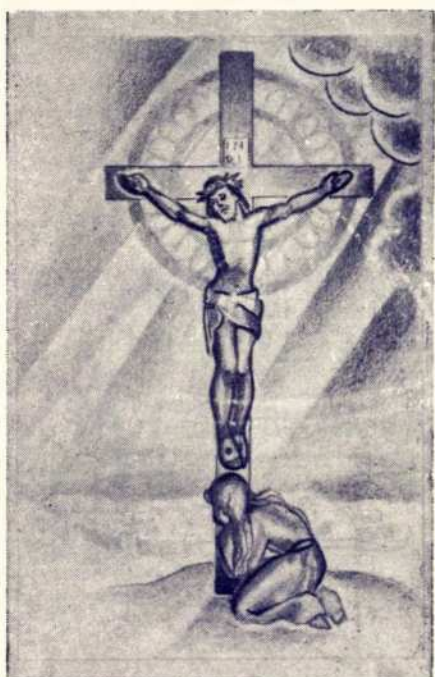

GAVĖNIA

Gavėnia yra laikas, kai mes pasiruošiame Velykoms. Per šią Gavėnią mes, jauni lietuviai, galime sekti švento Kazimiero pavyzdžiu. Ar žinai kaip?

1. Kiekvieną dieną nepamirškime ryto ir vakaro maldos. Prašykim Jėzaus ir jo Motinos pagalbos būti geriems, kasdien atlikti, ko tėvai ir mokytojai prašo.
2. Kiekvieną dieną stenkimės prisiminti, kad mūsų tikri namai yra dangus. Jėzus savo mirtimi ir prisikėlimu mums atidarė kelią į dangų. Padėkokime jam!

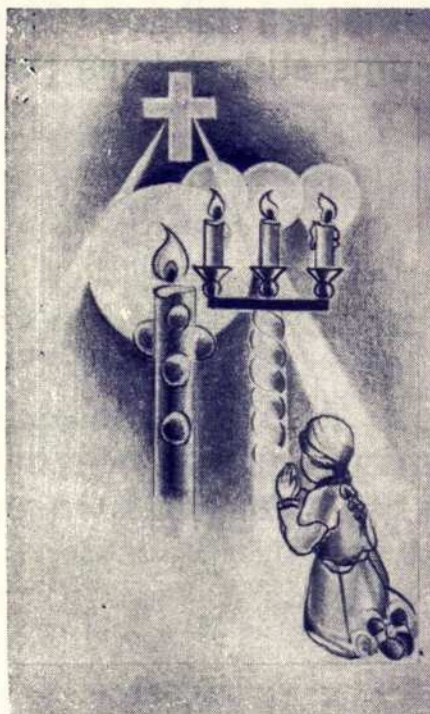
3. Padėkime vargšams. Dalį savo pinigų galime duoti badaujantiems vaikams Etiopijoje. Bet ir namuose galime padėti. Pasakykim gerą žodį tėveliams. Jei kas mūsų šeimoje nuliūdęs ar serga, palinksminkim. Jei kas susipyksta, padėkim susitaikyti.
4. Neužmirškime sukalbėti rožinį už Lietuvą. Prašykime stiprybės visiems kenčiantiems lietuviams. Prašykime Dievo Motinos Marijos globoti mūsų kraštą ir gražinti lietuviams laisvę. Melskimės, kad po savo kančių Lietuva vėl prisikeltų!

VELYKOS

Velykos yra pati didžiausia šventė visiems krikščionims. Krikščionys tai tie, kurie tiki į Jėzų Kristų.

Velykų dieną Jėzus prisikėlė. Jis nugalėjo mirtį ir nuodėmę. Jis mums visiems atvėrė dangaus vartus.

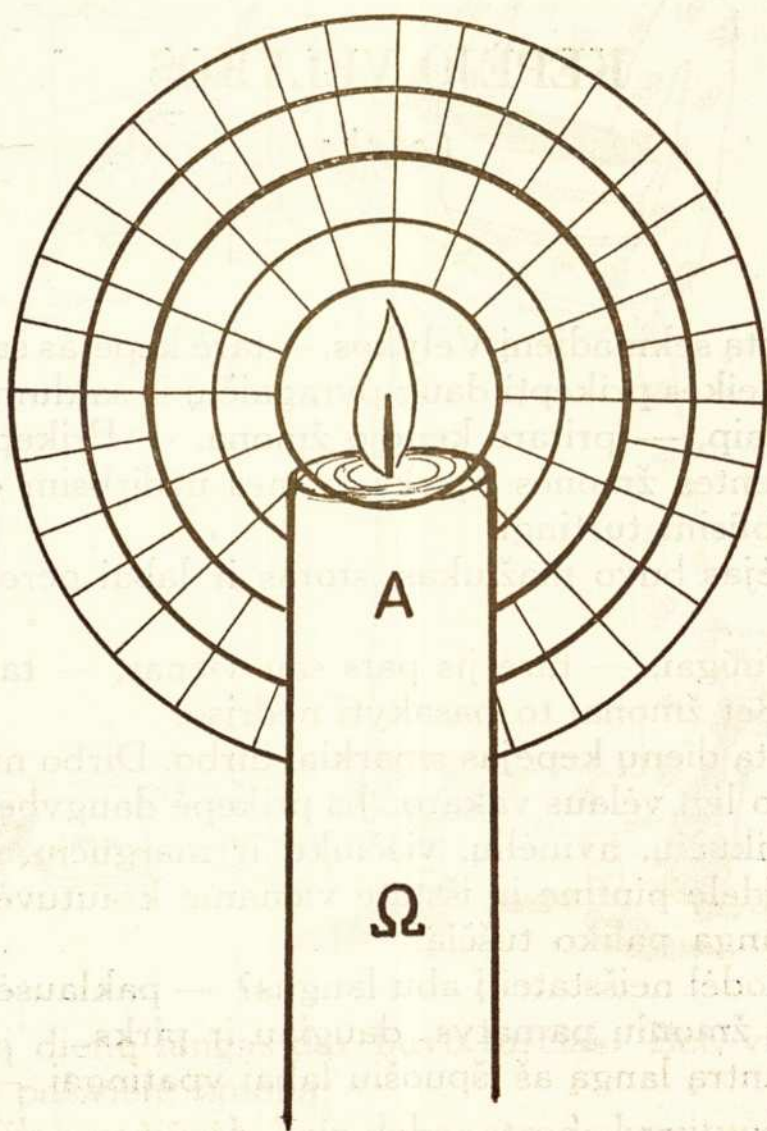
Per Velykas mūsų bažnyčiose uždegama velykinė žvakė. Ta žvakė reiškia prisikėlusį Kristų. Ant jos nupieštas kryžius su penkiomis vinimis — tai Kristaus žaizdos, primenančios jo mirtį ant kryžiaus. Taip pat yra dvi graikų kalbos raidės — Alfa ir Omega. Šios raidės reiškia, kad Kristus yra pradžia ir pabaiga. Žvakėje įrašoma ir šių metų data — 1985. Tai reiškia, kad dabar Kristus mums yra kelias, tiesa ir gyvenimas!

Paruoškime savo velykinę žvakę Kristui.

Kai sukalbėsi maldą ar padarysi gerą darbą, kiekvieną dieną gavėnios metu gali nuspalvoti vieną langelį. Naudok geltoną, oranžinę ar raudoną spalvą. Tada žvakė gražiai švies!

Žvakės vidury raudona spalva nupiešk kryžių ir penkis raudonus taškus. Kiekviename kryžiaus kampe įrašyk šių metų skaičius – 1985.

KEPĖJO VELYKOS

pasaka

— Kitą sekmadienį Velykos, — tarė kepėjas savo žmonai. — Reikės prikepti daug pyragaičių ir saldumynų.

— Taip, — pritarė kepėjo žmona. — Prikepk daug. Prieš šventes žmonės išpirks, o mes uždirbsim daug pinigų ir būsim turtingi.

Kepėjas buvo mažiukas, storas ir labai geros širdies žmogus.

— Pinigai, — tarė jis pats sau vienas, — tai dar ne viskas. Bet žmonai to pasakyti nedrįso.

Keletą dienų kepėjas smarkiai dirbo. Dirbo nuo ankstyvo ryto ligi vėlaus vakaro. Jis prikepė daugybę šokoladinių zuikučių, avinėlių, viščiukų ir margučių. Sukrovė juos į didelę pintinę ir išstatė viename krautuvės lange. Antrą langą paliko tuščią.

— Kodėl neišstatei į abu langus? — paklausė žmona. Daugiau žmonių pamatys, daugiau ir pirks.

— Antrą langą aš išpuošiu labai ypatingai, — atsakė kepėjas.

— O kaip?

— Palauk, pamatysi!

Porą dienų langas dar buvo tuščias. Bet, vieną rytą
kepėjas pakvietė žmoną:

— Eik ir pažiūrėk, kaip dabar atrodo krautuvės langai.

Žmona pirmiausia pribėgo prie to lango, kuris taip ilgai buvo tuščias. Dabar čia stovėjo didžiulis lizdas, sukrautas iš popierinių žolių. Tame lizde buvo didžiulis šokoladinio kiaušinio kevalas, pusiau nuskeltas. O kevale sėdėjo — tešlaininis kiškis.

Tas kiškis buvo labai ypatingas. Jis buvo apsilvilkęs riešutiniu švarkeliu. Jo viena akis buvo pusiau primerkta. Ant galvos pūpsojo didelė skrybėlė, į šoną pakreipta. Kiškis laikė pintinę su morkomis, ridikais, vyšniomis, slyvomis ir kriaušėmis. Bet tai nebuvo tikros daržovės ir vaisiai, o saldainiai.

Kepėjo žmona ilgai žiūrėjo į langą.

— Didelis čia daiktas! Zuikis su skrybėle. Įdomu, kiek pinigų už jį manai gauti?

— O, gal kelis dolerius. . . — šyptelėjo kepėjas.

— Kelis dolerius! — sušuko žmona. — Tau pačiam kainavo daugiau negu kelis dolerius. O kiek darbo įdėjai! Mažiausiai, dešimt dolerių turi imti. O gal penkiolika. . .

— Na, gerai. Kiškio kaina tebus dešimts dolerių, — tarė kepėjas.

Jis parašė \$10 ant popieriuko ir prisegė zuikiui prie skrybėlės.

— Parduok pirmam pirkėjui, kuris tik pasiteiraus, — burbtelėjo kepėjo žmona ir išėjo į virtuvę.

Kepėjui buvo liūdna. Jis norėjo, kad žmonės pasidžiaugtų jo nepaprastu zuikiu. Jis norėjo, kad žmonės nusisypsotų, pamatę tą zuikį ir prisimintų, kokia graži šventė Velykos.

Suskambėjo skambaliukas virš durų ir įėjo vyras apsikrovęs dėžutėmis ir popieriniais maišais.

— Prašau man duoti dėžę saldainių vaikams, — pasakė vyras. — Tik tiek ir težino mano vaikai apie Velykas — saldainių, saldainių. . .

Kepėjas suvyniojo saldainių dėžę ir padavė. Vyras užmokėjo ir išėjo. Net nepažvelgė į lange stovintį zuikį.

Kepėjas pakraipė galvą.

— Mano žmona galvoja, kad Velykos yra tik tam, kad galėtų daugiau pinigų uždirbti. Tas žmogus galvoja, kad Velykos — tik saldainiams pirkti.

Netrukus įėjo kepėjo žmona.

— Ar dar niekas nepažiūrėjo į tavo nepaprastą zuikį?

— Dar ne, — atsakė kepėjas. — Bet būk rami, atsiras, kas pasižiūrės.

— Pasižiūrėjimo neužtenka. Reikia, kad nupirktų.

Po pietų dangus apsiniaukė. Pradėjo pūsti vėjas. Pagaliau prapliupo lyti. Pasistatę apykakles ir iškėlę skėčius, žmonės skubėjo namo. Jie neturėjo laiko žiūrėti į tešlaininį zuikį.

Visą popietę lijo. Užėjo moteris pyrago pirkti, kažkoks vaikinąs prabėgo pro šalį su gėlėmis. O gražusis zuikis tebesėdėjo kiaušinio kevale ir mirkčiojo viena akim. Niekas jo nepastebėjo, niekas nesustojo prie krautuvės lango.

Jau temo. Kepėjas priėjo prie lango ir pažvelgė į gatvę. Dar lijo. Prie lango stovėjo berniukas su mergyte. Jie

žiūrėjo į zuikį. Berniukas buvo išbalęs ir liesas. Mergaitė, truputį už jį mažesnė, pirštuku rodė į zuikį. Vaikai kažką kalbėjosi.

Kepėjui buvo malonu, kad vaikams zuikis patinka. Jis norėjo juos apdovanoti pyragaičiais. Jie atrodė neturtingi. Tikriausiai niekas šokoladinių zuikių Velykoms jiems nepirks. Bet, kai kepėjas atvėrė duris, vaikų jau nebebuvo.

Užėjo daugiau žmonių pirkti pyragų, pyragaičių ir šokoladinių saldinių šventėms. Bet nė vienas nekreipė dėmesio į zuikį.

Atėjo vakaras. Kepėjas ruošėsi uždaryti krautuvę, kai vėl pamatė tuos pačius vaikus ties langu. Su jais stovėjo jauna, išvargusi ir prastai apsirengusi moteris.

— Tikriausiai vaikų mama, — mąstė sau kepėjas. — Ji grįžta iš darbo, o vaikai atėjo jos pasitikti.

Moteris atidarė rankinuką ir padavė berniukui pinigą. Atsidarė krautuvės durys ir įėjo abu vaikai.

— Mama mums davė dolerį ką nors nusipirkti, — aiškino berniukas. — Ji nuėjo į mėsinę, tai mes galim išs rinkti.

Vaikai ilgai žiūrėjo į visokius saldinius, kol, pagaliau, nusprendė pirkti šokoladinių kiaušinukų. Kepėjas juos sėmė ir svėrė.

— Mačiau, kaip žiūrėjote į skrybėlėtą zuikį, — tarė kepėjas. — Patinka?

— O, labai! Jis nepaprastai puikus, tas zuikis! — sušuko berniukas. — Žiūrėdamas į jį aš taip galvojau. Su trūkės šokoladinio kiaušinio kevalas — tai žiema, kuri jau praėjo. Skrybėlėtas zuikis, kuris visiems merkia akį, reiškia, kad visi turim gražiai apsirengti. Turim būti linksmi per Velykas, nes Kristus prisikėlė. Daržovės ir vaisiai reiškia, kad pavasaris jau čia. O Velykos — tikra pavasario šventė.

— Broleli! — sušuko kepėjas, — aš lygiai taip galvojau, kepdamas tą zuikį. Pirk jį ir neškis namo!

— Bet jis kainuoja dešimts dolerių, — įsiterpė mergaitė. — O mes turim tik dolerį...

— Dešimts dolerių! Koks apsirikimas! — ir kepėjas nubraukė pažymėtą kainą.

— Tik doleris už tokį zuikį! — stebėjosi vaikai. — Mes imam zuikį vietoj tų šokoladinių kiaušinių!

Kepėjas nusišypsojo, įdėjo zuikį į didelę dėžę ir atidavė vaikams. Jie džiaugėsi ir šokinėjo. Padėkoję, bėgo parodyti mamai.

Išgirdus triukšmą, išėjo kepėjo žmona. Pamatė, kad langas buvo tuščias.

— Pardavei?

— Pardaviau. Jaunas vyras su panele užėjo ir nupirko.

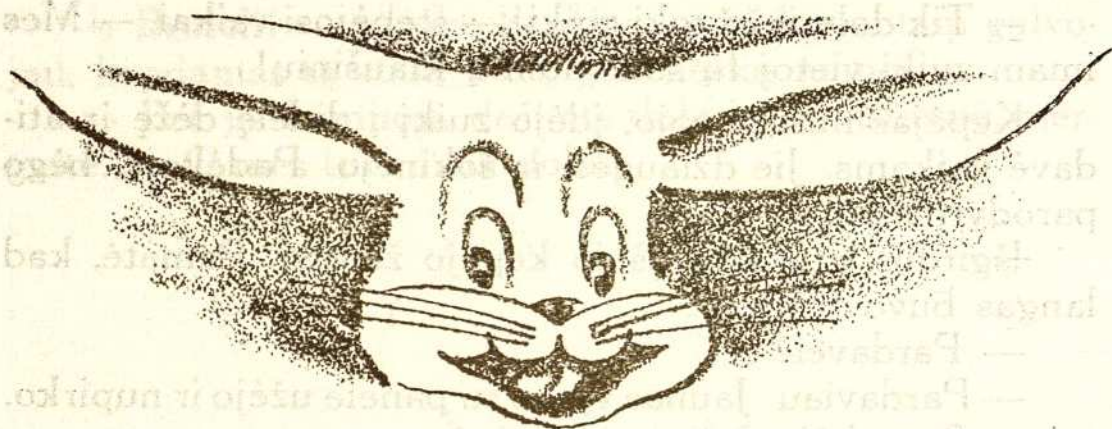
— Sumokėjo dešimts dolerių?

Kepėjas dabar buvo toks laimingas, kad jis nebijojo pasakyti žmonai tiesos.

— Aš pardaviau tą zuikį už dolerį. Pinigai tai dar ne viskas. Velykos — prisikėlimo ir džiaugsmo šventė. Matytum, kaip jie buvo laimingi!...

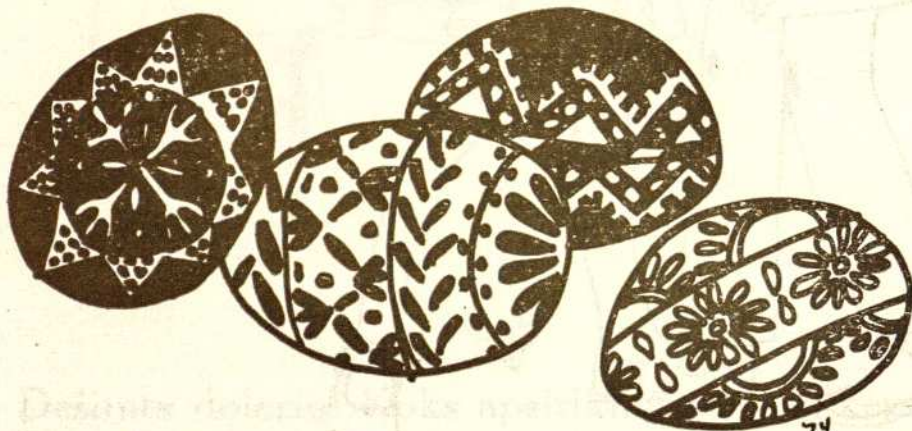

VELYKŲ KIŠKIS

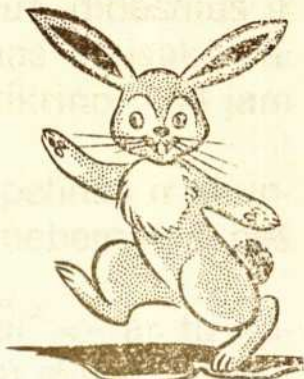
Aleksandras Radžius

Eina kiškis takučiu
Su pintiniu krepšeliu.
O krepšelyje margučiai,
Duos kiškelis jų vaikučiams, —
Kiekvienam dalins po vieną,
Kad Velykų šventą dieną
Būtų linksma ir smagu
Su kiškučio margučiu.

KIŠKIO JUOKELIAI

Mokytojas kalba klasėje:

— Klausyk, Jonuk. Jei įkištum ranką į vieną kišenę ir ištrauktum pusę dolerio ir tada įkištum ranką į antrą kišenę ir ištrauktum pusę dolerio, ką tada turėtum?

— Svetimas kėlnes, pone Mokytojau!

Mama bara sūnų:

— Pauliuk, aš norėčiau bent vieną dieną tavęs visiškai nebaust.

— Gerai, mamyte, aš su tuo pilnai sutinku!

— Onute, ar tau patiktų gimtadieniui gauti gražų tortą su penkiomis žvakutėmis?

— Tėveli, man dar labiau patiktų gauti penkis tortus su viena žvakute!

Mokytoja klausia:

— Kuris buvo gudriausias išradėjas?

— Edisonas, — atsako mokinyš.

— Kodėl?

— Man jis atrodė praktiškiausias iš visų. Jis išrado patefoną, kad žmonės, jo klausydami naktimis, turėtų naudotis jo anksčiau išrastomis elektros lemputėmis!

Kartą Tomukas bežaisdamas staugia pamatė kažką lauکه ir išsigandęs nubėgo namo papasakoti mamai.

— Mama, mama, aš mačiau didžiausią mešką!

Jo mama, žinodama, kad jis matė tiktai didelį šunį, norėjo jį pamokyti nepasakoti nebūtų dalykų.

— Tomuk, tu žinai, kad tai netiesa. Jokios meškos tu nematei! Dabar eik ir atsiprašyk Dievulio, kad sumelavai.

Už kelių minučių Tomukas vėl pasirodė virtuvėje.

— Ar atsiprašei Dievulio? — paklausė mama.

— Taip, mama, bet Jis man sakė, kad, pamatęs tokį baisų sutvėrimą, pats manė, jog tai meška!

— Žiūrėk, vaikeli, ar ne nuostabu, kaip maži viščiukai išsiritę iš kiaušinio?

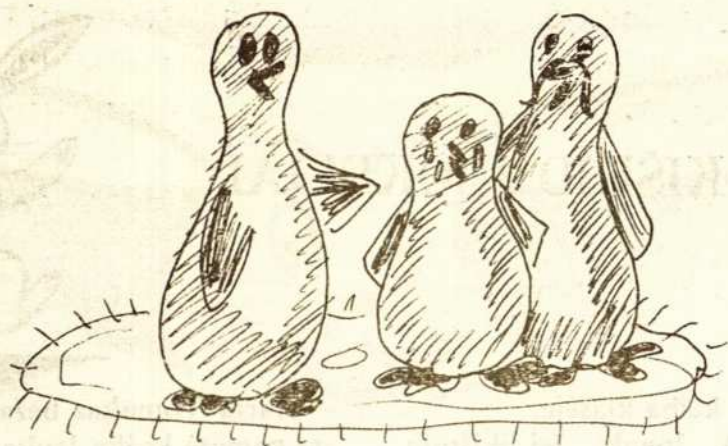
— Taip, tėveli, bet man dar nuostabiau, kaip jie ten įlenda!

Mažas berniukas, nepasiekdamas durų skambučio, vis tiesė ranką prie jo. Senukas priėjo ir paskambino.

— Na, sūneli, o dabar ką darysim?

— Nežinau, ką jūs darysit, bet aš bėgsiu!

CEPELINAS KRAUSTOSI

Teta Audronė

— Cepelinai, — tėtė kalbėjo sūnui tuojuo po vakariėnės, — mudu su mama jau seniai tariamės, kad mums šis namas truputį ankštas. Trūksta vietos. Žiemutei reikia kambario. Na, ir tavasis nedidesnis už spintą! Ką tu pasakytum apie naujo namo pirkimą?

Cepelinas nustebo. Jis niekuomet nepagalvojo, kad tėveliai norėtų pirkti naujus namus. Jis nenorėjo kraustytis. Jam patiko šie namai. Jis čia visus pažįsta — Sniegytė ir Ledukas gyvena netoli ir jie vienas kitą gali dažnai aplankyti. O kas bus jei reikės gyventi svetimoj vietoj?!

— Ne, ne! — sušuko Cepelinas. — Aš nenoriu kraustytis į naujus namus. Aš neisiu, net jei būtų Ledo Karaliaus pilis — jis dar pridūrė, braukdamas ašaras.

Mamytė apkabino Cepeliną ir bandė paguosti.

— Nebus taip blogai, Cepelinai. Mes juk liksime Ledynų mieste. Visi tavo draugai bus gana arti. . .

— Bet, mama, — kalbėjo verkšlendamas Cepelinas, — aš visai neseniai atmintinai išmokau mūsų adresą ir telefono numerį. Kas dabar bus? Vėl reikės iš naujo mokytis! Ne. Aš tikrai nenoriu kraustytis. Man patinka mano kambarys šiame name. Aš liksiu čia! — ir jis išbėgo iš virtuvės, verkdamas pilnu balsu.

Cepelino tėveliai, tačiau, nupirko naujus, didesnius ir visai šeimai patogesnius namus. Cepelinas atsisakė važiuoti juos apžiūrėti, nors tėveliai jam užtikrino, kad jam tikrai patiks.

— Ne, man nepatiks! — užsispyrė Cepelinas ir skundėsi Snaigytei ir Ledukui, kad jų daugiau nebematys, nes tėvai jį išveža kažkur toli, toli. . .

— Bet Cepelinau, — guodė jį draugai, — ar tu paklausei tėvelių, kur tie nauji namai? Gal tu gyvensi mūsų gatvėje? O kas bus, jei jūs atsikraustysit visai arti mūsų?

Bet Cepelinas tvirtino, kad taip nebus, nors jis ir nežinojo, kur tie nauji namai. Jis tik “ne” ir “ne” sakydavo.

Pagaliau atėjo nelauktoji diena. Reikėjo kraustyti. Mama ir tėtė sunkiai dirbo, pakuodami daiktus. Cepelinas nenoromis šiek tiek padėjo. Atvažiavo didelis sunkvežimis, į kurį vyrai sukrovė visus šeimos baldus ir daiktų dėžes.

Cepelinas truputį pralinksmino, kad darbininkai, benešdami baldus, rado jo mėgstamiausią meškiuką. Jis prieš kokius metus buvo dingęs, — pasirodo, kad įkrito už spintelės stalčių.

— Cepelinai, — tarė mamytė, — nubrauk ašaras. Sėsk į sunkvežimį ir pamatysi, kaip viskas gerai pasibaigs.

Na, ką darys Cepelinas, — pagaliau turėjo pamatyti naujus namus. Jam patiko važiuoti didžiuoju sunkvežimiu. Išplėtęs akutes, jis žiūrėjo, kaip sunkvežimis išsuka iš jų gatvės į sekančią. Sunkvežimis dar pavažiavo ir sustojo — kaip tik prie namo šalia Leduko ir Snaigytės!

Cepelino draugai jo laukė ant verandos su balionais ir sveikinimo plakatu. Nors kartą Cepelinui pritrūko žodžių. Jis nežinojo, ar juoktis, ar verkti! Pasižiūrėjęs į tėvelius, jis susigėdo ir nuleido galvą.

Mama ir tėtė apkabino savo sūnų ir tarė:

— Einam į vidų! Pamatysi, kiek daug vietos yra. O tavo kambarys pats gražiausias. Pasižiūrėk, gal ten rasi kokią staigmeną...

Cepelinas bėgte užbėgo laiptais į antrą aukštą, į savo naują kambarį. Jis nustebo, pamatęs naujus baldus — kaip tik tokius, kokių seniai norėjo. Jo lova turėjo didelį stalčių po matracu, kurį buvo galima ištraukti ir paversti lovute svečiui.

— Dabar galėsiu dažniau pasikviesti draugų su manim nakvoti, — nudžiugęs čirškėjo Cepelinas. — Ačiū, tėveliai! Ačiū, ačiū!.. Kodėl man nesakėte, kad bus taip smagu kraustyti?

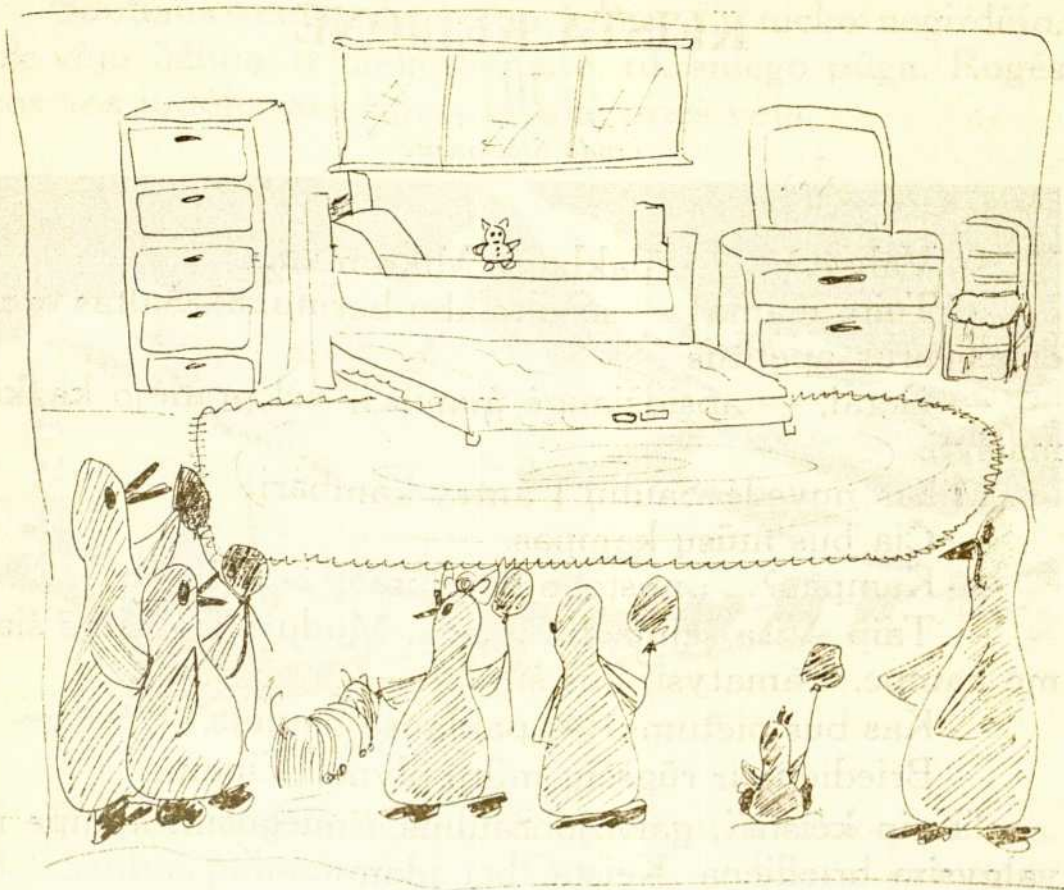
Abu tėveliai plačiai nusišypsojo.

— Juk mes tau sakėm, kad bus gerai, Cepelinai, — pasakė tėtė. — Bet tu nė kalbėt nenorėjai... Ar ne taip buvo?

Cepelinas susigėdęs atsiprašė.

— Kitą kartą leisiu jums man paaiškinti. Nebūsiu toks greitas ožiukus rodyti, — pažadėjo Cepelinas.

— Gerai, vaikeli, — pritarė mama. — O dabar padėk sunešti savo daiktus. Gal Snaigytė ir Ledukas tau padės. Už valandos visi važiuosim užvalgyti žuvinės “pizzas”.

Grįžus iš restorano, jau buvo tamsu. Visi buvo pavarę. Cepelinas gulėjo savo naujoj lovutėj ir galvojo. Atėjo tėtė, jį apkabino ir tyliai pasakė:

— Cepelinai, kad tau būtų tikrai saldūs sapnai pirmą naktį, didžiausią staigmeną palikom pačiai pabaigai. Į mūsų senus namus įsikraustys močiutė ir senelis. Jie tau paliks tavo senąjį kambarėlį, ir tu galėsi ten nakvoti, kada tik norėsi. Jie dabar bus visai arti mūsų. Galėsi kasdien pas juos užbėgti.

— Tai geriausia staigmena visame pasaulyje, — merkdamas akis dar įstengė sušnabždėti laimingas Cepelinas.

KEISTA KELIONĖ

III

Linda Stačiokaitė

— Valgyt? . . . — paklausė Miko mama.

— Taip, mama! — sušuko abu berniukai. Šaltas oras davė gerus apetitus.

— Gerai, — apsidžiaugė mama ir vėl pradėjo kažką maišyti.

Mikas nuvedė Saulių į antrą kambarį.

— Čia bus mūsų kampas.

— Kampas? . . . nustebo Saulius.

— Taip. Visa šeima čia miega. Mudu miegosime šiame kampe. Pamatysi, bus šilta.

— Kas bus pietums? — paklausė Saulius.

— Briediena ir rūgščių miltų blynai. Einam.

“Kaip keista”, galvojo Saulius, “miegosim kampe ir valgysim briedieną. Keista, bet įdomu. . .”

Sauliukas dar nežinojo, kiek keistų dalykų jo laukė. Eskimuko Miko gyvenimas buvo visai kitoks negu jo, dideliame mieste.

Sauliaus veidas degė nuo šalčio. Jis nieko negirdėjo, tik vėjo ūžimą, ir nieko nematė, tik sniego pūgą. Rogės vos vos judėjo, nes šunys traukė prieš vėją.

Rogėse kažkas sėdėjo, todėl jos buvo tokios sunkios. Bet Saulius pamiršo, kas . . . O, tiesa . . . Juk tai jo mama. Ji serga. Jis turi ją vežti pas daktarą. Bet čia daktaro nėra — jo dėdės nėra. Ir aplinkui nieko nėra — tik sniegas ir vėjas . . .

— Sauliau, Sauliau, kelkis, — kuždėjo jam į ausį eskimukas Mikas.

Saulius pašoko kaip strėlė. Kambary tamsu ir gerokai šalta. Bet pūgos nėra. Jis ne lauke. “Tai aš turbūt sapnavau”, pagalvojo berniukas, ir šiurpas perbėgo nugara. Jis prisiminė, kad jo dėdė jau dvi savaites išbuvo pietuose, gelbėdamas žmones ir gyvulius nuo baisaus gaisro.

— Jei nori, mama mus leis su ja aplankyti medžiotojų stovyklą, — tyliai kalbėjo Mikas, vis pasižiūrėdamas į Saulių, kuris keistai atrodė.

Saulius pagaliau susiprato, kur jis yra ir kas darosi. Jis linktelėjo galva ir abu berniukai išlindo iš patalų ir

pradėjo rengtis. Jie viską darė labai tyliai, kad Miko broliukai ir sesutės nepabustų. Buvo tik trečia valanda. Saulius pasižiūrėjo į savo laikrodį, ir, nusisukęs į kampą, kad Mikas nematytų, nusižiovavo.

Mikas jam buvo papasakojęs, kaip eskimai vyrai žiemą gyvena stovyklose gana toli nuo namų. Jie medžioja visokius žvėris kailiams ir mėsai. Kai ką parduoda nupirkti reikalingų dalykų, o kai ką pasilaiko savo šeimai. Čia Aliaskoje nėra fabrikų. Labai daug gyvenimui reikalingų daiktų atgabenami iš pietų. Ir paštas aplanko tik du kartus per metus.

Besirengdamas, Saulius galvojo apie eskimus medžiotjus ir apie savo namus. Kartais jam truputį susimaišė, jis įsivaizdavo savo mamą ir tėtį, apsirengusius, kaip eskimai. Jis rengėsi pamažu, nes jau žinojo, kad Aliaskoje nušalti ne juokai. Per pusę minutės gali skaudžiai nušalti ranką, paskui reikia ilgai gydytis.

Apsirengęs, Saulius dar priėjo prie krosnies pasišildyti. Kai tik pagalvojo apie savo sapną, šaltis perėjo nuo galvos iki kojų. Ką jis darytų, jei turėtų vienas keliauti per tokią baisią pūgą šiame ledų krašte? . . .

Pagaliau, visi buvo pasiruošę ir ant pečių užsidėję daiktus, kuriuos turėjo nešti į medžiotojų stovyklą. Lauke niekas netarė nė žodžio. Buvo per šalta. Ėjo moterys ir keli didesni berniukai. Visi atrodė, kaip maži, juodi kupstukai baltame sniege. Vėjas švilpė apie ausis ir užpustė pėdsakus. Saulius ėjo paskutinis, nuleidęs galvą.

Kailiniuotų žmonių eilė judėjo pirmyn, vis pirmyn. Saulius nė nepajuto, kad po truputį atsilieka. Akys pradėjo merktis ir kojos jautėsi tokios sunkios, vos jas pavilko.

“Būtų taip gera truputį atsisėsti. . . Tik minutę, . . .” galvojo sau berniukas. Jis tuoj pasivys. Tik minutę pailsės. Sniegas toks minkštas. . . Saulius atsisėdo, užsimerkė ir užmigo.

Medžiotojų stovykloj visi linksmi sveikinosi. Žmonos iš maišų traukė visokius daiktus, kuriuos vyrams atnešė. Tik tada Mikas pastebėjo, kad Sauliaus nėra.

— Mama, mama! — suriko Mikas, — Sauliaus nerandu, visur ieškojau. Jo nėra!

Miko mama susirūpino, bet nieko nesakė. Visi dar kartą patikrino, ar tikrai Sauliaus nėra jų tarpe. Mikas pradėjo verkti. Jis nerimo, nes dar niekas nepradėjo jo draugo ieškoti. O paklysti Aliaskos miške labai pavojinga. Saulius gali numirti iš šalčio ir bado, nežinodamas kaip apsisaugoti.

Eskimukas Mikas pasileido į mišką pats Sauliaus ieškoti. Jis bėgo ir šaukė, manydamas, kad Saulius kur netoli.

Saulius nežinojo, kaip ilgai jis miegojo. Nubudęs, atsistojo ir apsidairė. Žmonių nebebuvo. Aplink tylu — tik sniegas ir sniegas. . . Jis bandė ieškoti pėdsakų ir pamatė kelias duobutes sniege. Išsigandęs, berniukas pradėjo bėgti ir šaukti: "Kur jūs, kur jūs? Aš čia!"

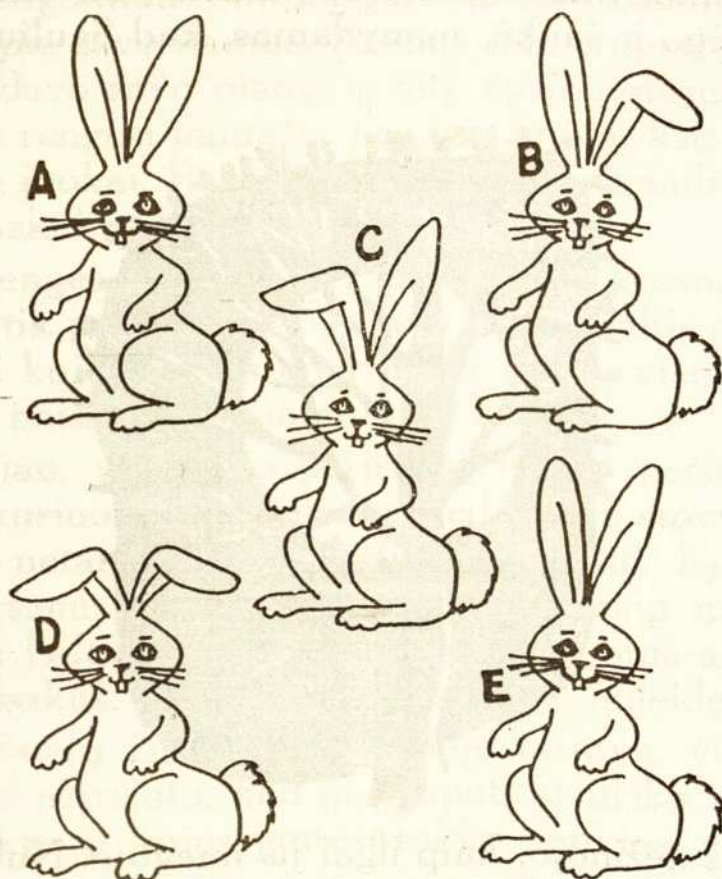
(Bus daugiau)

I. SURASK!

Tik du iš šių kiškių yra tikri Velykų kiškiai.
Jie yra vienodi. Surask juos!

II. ATSPEK!

1. Kas naudingesnis sudaužytas?
2. Kas matomas žiemą, bet ne vasarą?
3. Kas sprogsta be garso?

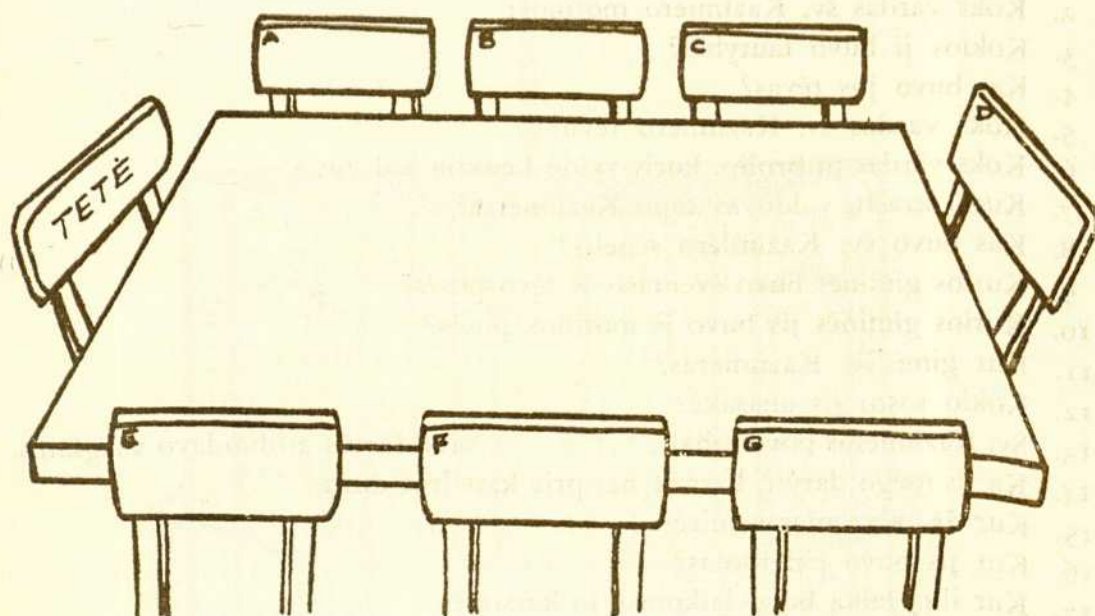
III. SUDARYK!

Iš šių žodžių gali sudaryti naujus, jei išmesi tik vieną raidę. Pabandyk!

1. purvas, 2. plienas, 3. siena, 4. raitas, 5. plonas,
6. žiema, 7. juoda, 8. laisvas, 9. dabina, 10. kerpa,
11. prausti, 12. kaltė

IV. KAS KUR SĖDI?

Prie Velykų stalo susirenka visa šeima. Viso yra 8 asmenys. Kiekvienas turi savo vietą. Ar gali atspėti, kas kur sėdi iš tų nurodymų, kurie duoti apačioje?

1. Tėtė ir mama sėdi iš abiejų stalo galų.
2. Marytė sėdi tėtei iš dešinės.
3. Jonas sėdi mamai iš kairės.
4. Katrytė sėdi tarp Marytės ir Jono.
5. Henrikas sėdi priešais Katrytę.
6. Paulius sėdi tarp tėtės ir Henriko.
7. Steponas sėdi tarp Henriko ir mamos.

(Atsakymai psl. 32)

V. KĄ ŽINAI APIE ŠV. KAZIMIERĄ?

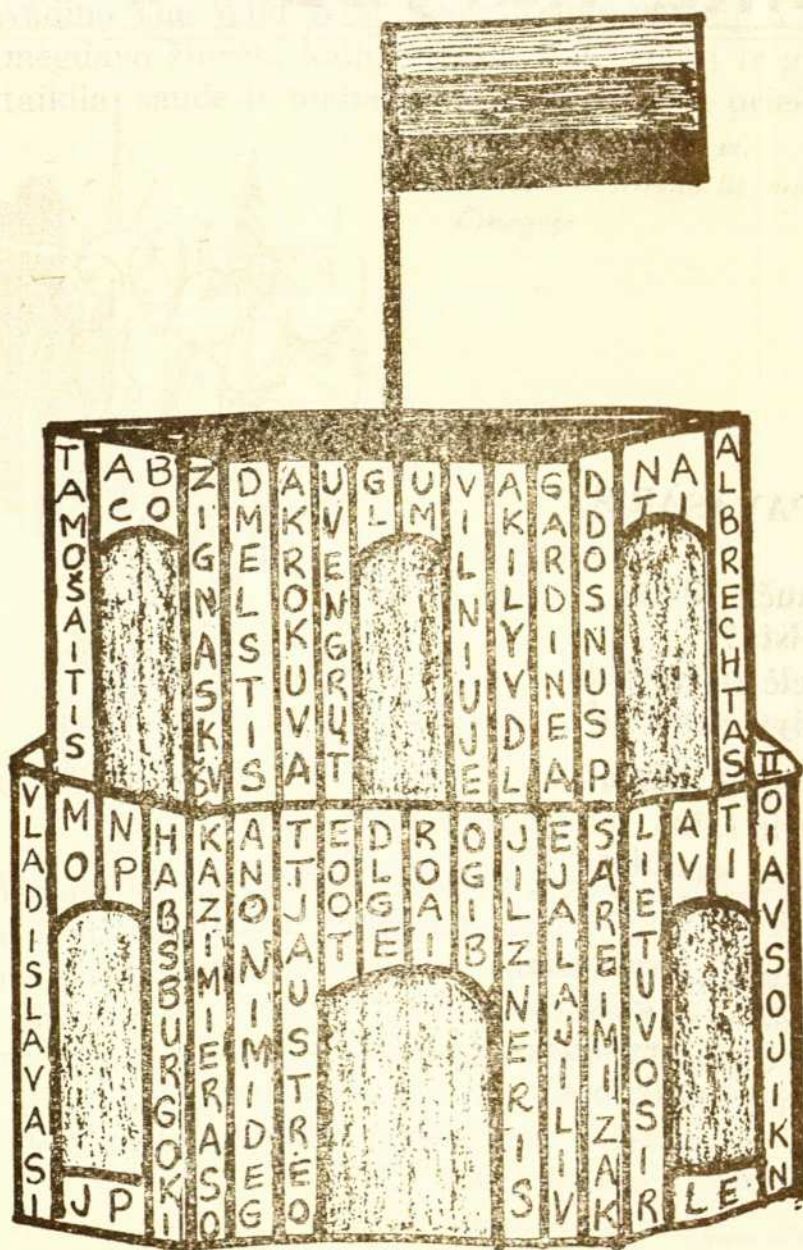
Pernai, 1984 metais, buvo šv. Kazimiero 500 metų sukaktis. Daug buvo rašoma ir kalbama apie šv. Kazimierą. Bandyk atsakyti į čia duotus klausimus. Atsakymai paslėpti Gedimino pilyje. Ar gali juos rasti? Jie surašyti išilgai, skersai ir atbulai.

*(Šį galvosūkį paruošė Aleksandras Maldutis, Maironio lit. mokyklos
7-to skyriaus mokinys New Yorke)*

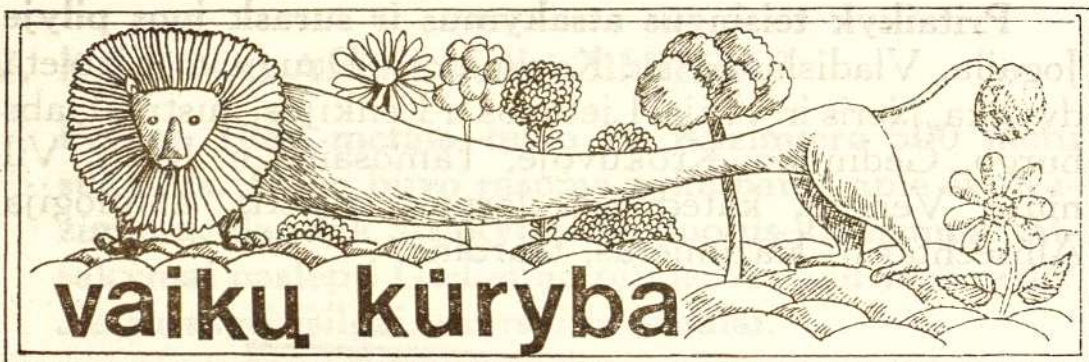
1. Kas yra Lietuvos ir jaunimo globėjas?
2. Koks vardas šv. Kazimiero motinos?
3. Kokios ji buvo tautybės?
4. Kas buvo jos tėvas?
5. Koks vardas šv. Kazimiero tėvo?
6. Koks vardas jo brolio, kuris valdė Lenkiją kol žuvo?
7. Kurių kraštų valdovas tapo Kazimieras?
8. Kas buvo šv. Kazimiero senelis?
9. Kurios giminės buvo šventasis iš tėvo pusės?
10. Kurios giminės jis buvo iš motinos pusės?
11. Kur gimė šv. Kazimieras?
12. Kokio sosto jis atsisakė?
13. Šv. Kazimieras buvo labai ....., savo turtus atiduodavo vargšams.
14. Ką jis mėgo daryti, kartais net prie katedros durų.
15. Kur šv. Kazimieras mirė?
16. Kur jis buvo palaidotas?
17. Kur ilgą laiką buvo laikomas jo karstas?
18. Kiek vaikų turėjo šv. Kazimiero tėvai?
19. Vardas upės, ties kuria šv. Kazimieras pasirodė lietuvių kariuomenei?
20. Kokie du vardai vienos upės Lietuvoje?
21. Buvo išleista knyga jaunimui apie šv. Kazimierą, "Vainikas, kryžius, karūna". Tai rinkinys įvairių pasakojimų apie šventąjį, kurią vadina
.....
22. Kurie du žymūs lietuviai dailininkai piešė šv. Kazimiero atvaizdus įvairiems ženklams 500 metų sukakties proga?

Pritaikyk teisingus atsakymus ir surask juos pilyje.
 Jogaila, Vladislavas, šv. Kazimieras, Dauguva, Elzbieta,
 dvylika, Neris ir Vilija, Lietuvos ir Lenkijos, austrė, Habs-
 burgo, Gedimino, Krokuvoje, Tamošaitis ir Ignas, Vil-
 niuje, Vengrų, katedroje, dosnus, melstis, antologija,
 Albrechtas II, Kazimieras, Gardine.

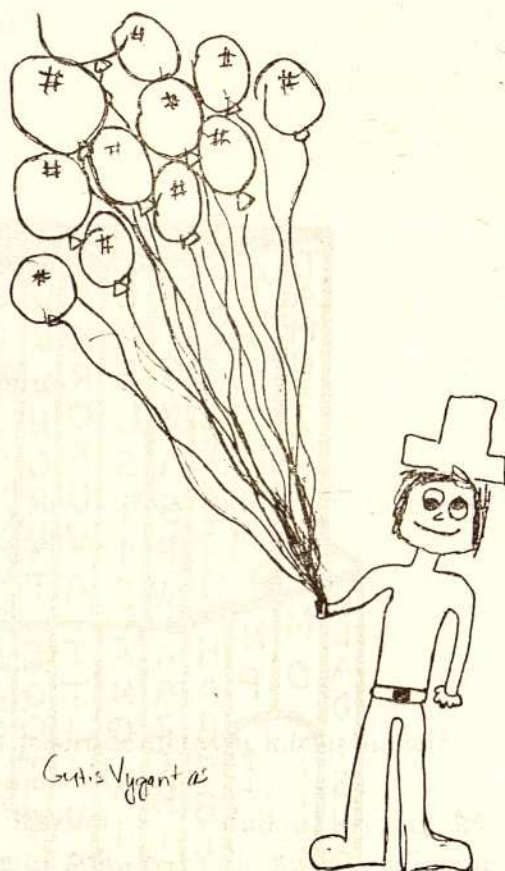
PAVASARIS

Vėjas siaučia, ūžia.
Ko jis šėlsta?
Kad saulelė atsigręžus
Žemę šildyti pradėjo?

Pūsk, vėjeli, iš dviejų
Ir iš keturių šalių.
Neįveiksi tu saulutės
Ir jos šiltų spindulių.

Saule džiaugiasi vaikučiai,
Gėlės, medžiai ir kiškučiai.
Paukščiai čiulba miškuose,
Žmonės dirba laukuose.

Taiyda Rudaitytė
Chicago, IL

Gytis Vygant as

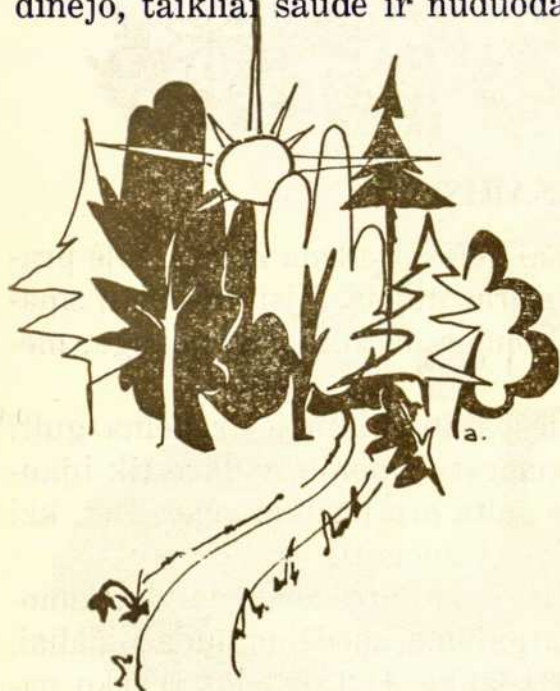

VIENO ŽMOGAUS GYVENIMAS

Kai Buffalo Bill buvo mažas berniukas, jo tėvas mirė. Jis turėjo pats vienas užaugti. Jis išmoko jodinėti arkliais, sekti indėnus ir medžioti. Jis ypatingai gerai medžiojo bisonus, nes greitai jojo ir buvo geras šaulys. Vieną sykį jis nušovė 4,820 bisonų per 18 mėnesių. Jis taip pat daug kariavo prieš indėnus. Vėliau, kai jam atsibodo kariauti ir medžioti, jis pradėjo cirką, kurį pavadino The Wild West Show. Daug žmonių, o ypatingai vaikai, mėgdavo žiūrėti, kaip Buffalo Bill greitai ir gražiai jodinėjo, taikliai šaudė ir nuduodavo, kad kariauja prieš indėnus.

Gytis Vygantas, 8 m.

*Dariaus ir Girėno lit. mokykla
Čikagoje*

VIENA MAŽA EGLUTĖ

Ta eglutė ką tik pradėjo išlįsti iš žemės. Kiekvieną dieną ji pradeda augti daugiau ir augščiau. Kai ji paauga, žmonės suranda ir nukerta eglutę. Jie pažiūri, kurios gražiausios. Jie gražiausias išrenka ir nuveža į kitas vietas ir paskui jas pardavinėja. Aš ten su tėveliu pirkom gražiausią ir kuri pas mus tinka. Mes tada ją atnešėm į namus ir papuošėm. Tada ji yra paruošta Kalėdoms. Po Kalėdų nuimame papuošimus ir išnešame ją į lauką.

Matas Pintsch, 3 sk.

*New Yorko Maironio lituanistinė
mokykla*

PAVASARIS LIETUVOJE

Atėjo pavasaris. Girdėti lašų skambėjimas, lyg belstūsi į kažką. O aš vaikštau ir gėriuosi oru. Lyg ir atrodo, kad kažkas belđiasi, burzgia, bet įsiklausius geriau, — tylu, tylu. Sniegas vis laikosi ir ledo dar būna ant ežerų. Saulutės taku matyti, kaip parskrenda paukščiai. Viskas alsuoja pavasariu. Girdėti paukščių čiulbesys, kažkas kalasi... Tai mano vaikystės pirmas kūrinys.

Vytelė, 9 metų

Lietuva

PAVASARIS

Pavasaris yra metų laikas, kai gėlės pradeda žydėti, žolė pradeda augti, medžiai sužaliuoja, ir oras atšyla. Visa tai labai smagu tuoj pat po bjaurios žiemos. Žiemos metu niekas neauga, medžiai be lapų, šaltas oras.

Žiemą tokia baisi dvasia viešpatauja žemėje ir neina gulti iki pavasario. Ta baisi dvasia nemėgsta žmonių ir daro tik bjaurius dalykus žmonėms. Ji padaro šaltą orą nužudo gėles. Bet, kai ateina pavasaris, ta dvasia turi eiti miegoti.

Ir tada pabunda geroji dvasia, kuri daro gerus dalykus žmonėms. Orą sušildo, gėles ir žolę atgaivina, medžius nudažo žaliai, ir tada vaikai gali linksmai žaisti lauke. Dvi dvasios tvarko pasaulį, todėl tie du metų laikai yra tokie skirtingi.

Jonas Navickas, 6-tas sk.

Maironio lit. mokykla Bostone

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI:

II. 1. kiaušinis, 2. kvapas, 3. pumpuras.

III. 1. urvas, 2. pienas, 3. sena, 4. ratas, 5. ponas, 6. žema, 7. juda, 8. laivas, 9. daina, 10. kepa, 11. rausti, 12. katė

IV. A—Paulius, B—Henrikas, C—Steponas, D—Mama, E—Marytė, F—Katrytė, G—Jonas.